

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie D. B.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 lipca 2026 r.,

na skutek skargi D. B. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w sprawie o sygn. III K 488/23 i Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie o sygn. VI Ka 825/24,

na podstawie art. 4 ust. 1a i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w związku z art. 35 § 1 k.p.k., stwierdza swoją niewłaściwość i sprawę zgodnie z właściwością przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

[kf]

UZASADNIENIE

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem rejonowym i sądem okręgowym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 30 lipca 2025 r., I NSP 146/25; z 22 stycznia 2026 r., I NSP 307/25).

Analiza uzasadnienia skargi i podnoszonych w niej okoliczności wskazuje, że skarżący kwestionuje sprawność postępowania zarówno przed sądem pierwszej, jak i drugiej instancji. Skarżący wskazał, że skarga na przewlekłość dotyczy postępowania w sprawie III K 488/23. Dalej wyjaśnił, że po opuszczeniu zakładu karnego potencjalni pracodawcy bali się podjąć współpracę „z osobą ze sprawą apelacyjną w toku”. Podniósł, że „przewlekłość postępowania apelacyjnego” ma wpływ na jego „ciężką sytuację finansową oraz bezrobotność”.

Z uwagi na fakt, że skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w sprawie o sygn. III K 488/23, jak i przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie o sygn. VI Ka 825/24, właściwym do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.]